

Попіл лине до неба. Книга 2

КУПИТИ

Скай поставила крапку в цій драмі. У Блумінгтоні — нові плани, стабільність. І жодних Ешів. Вона навчилася жити без нього. Вона справляється.

А Еш... З надією позбутися спогадів, що з'їдають зсередини, позбутися цього жахливого почуття провини, він поїхав у Нью-Йорк із Сибіллою та Еліасом.

Він намагається забути. Вона не дозволяє собі згадати. На цьому їхня історія могла б закінчитися...

Якби доля знову не перетнула їхні шляхи після місяців розлуки. За цей час напруга досягла небачених рівнів, і от-от станеться вибух. Як Еш і Скай дивитимуться в очі одне одному? Та чи скористаються другим шансом, що їм випав?

Застереження

Звертаємо увагу читачів на те, що в цьому романі порушено складні теми, як-от фізичне насильство, залежності, втрата близьких і самогубство.

Тож читання може виявитися болючим для людей, які пережили схожі травми.

Пролог

— ЕШ —

Перші гравці

You came made me who I am
I remember where it all began, so clearly.

“Be Somebody”, Thousand Foot Krutch

Я бачу небо. Воно зникає.

Я бачу небо. Воно зникає знов.

Я бачу небо. А потім, одразу за ним, — землю...

Ланцюги на гойдалці риплять із кожним моїм рухом. Кажу собі, що як відштовхнуся достатньо сильно, зможу торкнутися хмар кінчиками пальців ніг. Насолоджуюся цією миттю невагомості, цією секундою перед падінням, відчуваю, що моє тіло пливе, що воно легке... легке. Я хотів би злетіти, ширяти в повітрі й розгледіти маму. Бабуся раз у раз повторює, що мама спостерігає за мною «згори», але після п'яти років спроб привернути її увагу починаю думати, що вона ніколи не покажеться. Може, річ у тім, що, одного разу пішовши, люди вже не повертаються. Зрештою, тато так і не повернувся.

О цій порі парк порожній, тому блукаю тут. Відтягую, наскільки можливо, момент, коли муситиму йти на заняття... Якби міг, залишився би тут на цілий день. Два тижні тому наполог, щоби бабуся дозволила мені ходити до школи самостійно, але не сказав, чому так важливо, щоб вона мене більше не супроводжувала.

Я любив щодня долати цей шлях разом із нею, але це не дуже подобалося шкільним хуліганам. Від початку навчального року я став мішенню їхніх знущань. Моя зайва вага, відсутність батьків... Усе це було приводами присікуватися. І те, що в школу мене водила бабуся, лише підливало олії у вогонь.

Тепер, на самоті, можна неспішно крокувати дорогою, щосили відтягуючи прибуття до школи. От би взагалі туди не йти... Зникнути, не залишаючи слідів, як зникають хмаринки в небі, заразом стираючи спогади про маму, що, можливо, тепер десь там живе...

У животі все стискається у вузол. Що більше думаю про цих хлопців, то більше скидаю темп. Ритм гойдалки уповільнюється. Ноги човгають об землю, здіймаючи пилу. Коли встаю із сидіння, реальність наздоганяє. Страх перед школою повертається. Якщо прогуляю, бабуся дізнається й дорікатиме, що я не виправдав її довіри. Але якщо таки піду... Дивлюся на годинник. Якщо побіжу, то ще встигну на перший урок, і є невеликий шанс, що ті хлопці вже будуть у класі. Хапаю сумку, яку кинув біля ніжки гойдалки, і мчу вперед.

Руки Ларрі хапають мою футболку і щосили тягнуть її догори. Чую, як тріщать шви, але спромагаюся вирватися.

— Ану знімай! Бачили, як ти притрюхикав зранку. Точно спітнів, як свиня. Нам такого не треба!

Ларрі теж має декілька зайвих кілограмів, але це м'язи, а ще він сантиметрів на десять вищий, ніж я.

— Ну ж бо, не соромся, опецьку. Покажи дівчаткам свої цицьки. Хай позаздрять!

Намагаюся відступити, але хлопці мене стримують. Упевнений, що перетнувся поглядами з містером Коллінзом, наглядачем, але той відвів очі й відійшов на інший край двору. Навіть він мене покинув.

Ларрі несподівано лоскоче мені ребра, і я рефлекторно відштовхую його руки, щоб припинив. Йому це не подобається, він лупить мене з правої, і я опиняюся на землі. Мацаю щоку: зуби ще на місці, попри те що язик відчуває смак крові. Сльози наповнюють очі. Який сором. Стидаюся себе, своєї ваги, відвислого живота, з якого всі сміються.

— Тьху, наче здоровенний слимак. Цей тип мені бридкий. Його матуся, мабуть, застрелилася від того, який він потворний.

Ларрі регоче. Так голосно. Так голосно...

— Твоя баба скоро крикне, і ти залишишся геть один...

Підводжуся і б'ю його головою в живіт, щоб заткнувся. Від удару Ларрі перехоплює подих. Хапаю його за талію, і ми обоє падаємо на землю. Хочу накинутися на нього з кулаками, але він надто швидкий, тож відкочується вбік і опиняється на мені згори. Придавлює всією своєю вагою, і я знаю, що це мені дорого коштуватиме.

— Ти труп!

Він саме збирається вдарити мене знову, як раптом йому на голову різко опускається гітара в чохлі. Чую, як інструмент трощить зсередини. Ларрі падає поруч на землю, і мені стає видно хлопчика приблизно мого віку. Я не бачив його раніше. Буйне волосся, здається, бореться за свободу, чорні пасма тріпочуть на вітрі. Очі, примружені від усмішки, виражають хіба невинні веселощі, ніби байдужі до жорстокого удару, якого їхній власник щойно завдав.

Ларрі гнівно підводиться, готовий до помсти, але незнайомиць знову замахується на нього гітарою, погрожуючи. Ця зухвалість змушує мого мучителя завагатися, і за кілька секунд він вирішує відступити. Ларрі з товаришами забирається, а незнайомиць підходить і простягає мені руку. Коли я вхопився за неї, щоби піднятися, то ніби відчув упевненість: цей хлопець ніколи не дасть мені впасти. Цієї миті ми неначе дали мовчазні обітниці. Без «клянуся», без «присягаюся». Без «хреста на пузі». Лише це повернуте до мене щире обличчя.

— Як тебе звуть? — питає він мене.

— Еш... А тебе?

— Зак.

Він досі тримає мою долоню своїми теплими пальцями, і я відчуваю внутрішню силу цього хлопця. Уже пізніше я дізнаюся, що та гітара, яку Зак розбив заради мене, була йому найдорожча з усього, що він мав. Знічено відпускаю його руку, щоб обтрусити пилюку з одягу. Досі уникаючи погляду свого рятівника, промовляю банальність:

— Я твій боржник.

Я щиро так думав, але ці слова були надто кінематографічні, щоб осмілитися вимовити їх, дивлячись Закові в очі.

— Тоді чому ти мене вбив?

— Що?

Здивовано підводжу погляд. Кров тече по його голові, вкриваючи карміном обличчя, яке раптом стало дорослим. Зак підступає ближче, хапає мене за комір і люто турмосить.

— Чому ти вбив мене, Еше?! ЧОМУ?!

Рекомендована література

Попіл лине до неба.
Том 1

Посібник песиміста з
кохання. Книга 2

Знищ мене

Конклав. Книга 3.5

Балада про недовго й
нещасливо (Одного
разу розбите серце #2)
Новинка Бестселер

Наречена

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ